

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **TOP MORAVIA Q, s.r.o.**, se sídlem Brno - Černovice, Faměrovo náměstí 35/19, IČ: 262 20 652, zast. JUDr. Liborem Konečným, advokátem, se sídlem Brno, Ptašinského 4, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 22.2.2010, č.j.: ČOI 22901/2009/0100/3000/2010/Pe/Št,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 22.2.2010 č.j.: ČOI 22901/2009/0100/3000/2010/Pe/Št **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,- Kč a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Libora Konečného, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce, jímž bylo potvrzeno odvoláním napadené rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského ze dne

11.12.2009, sp.zn. 894/30/09, kterým byla žalobci podle ust. § 24 odst. 9 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb. uložena ve výroku I pokuta ve výši 24.000,- Kč

1. pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb. a porušení zákazu užití nekalých praktik při nabízení nebo prodeji výrobků uvedeného v ust. § 4 odst. 3 tohoto zákona v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, kterého se dopustil tím, že ve svých Všeobecných obchodních podmínkách, které spotřebitel obdržel při uzavření kupní smlouvy č. XN79 000216 30 uvedl pro spotřebitele nepravdivý údaj o podmínkách odstoupení od kupní smlouvy dle § 57 odst. 1 občanského zákoníku, a to „Prodávajícímu musí být vráceno kompletní zboží v původním stavu, v neporušeném originálním balení se všemi doklady, dokumentací, které byly spotřebiteli dodány... Zboží musí být v původním nepoškozeném obalu. Zboží nesmí být použité. Zboží musí být nepoškozené. Zboží musí být kompletní včetně příslušenství záručního listu a návodu k použití... Kupující je povinen zboží zaslat doporučeně a pojištěné... V případě nesplnění některé z výše uvedených podmínek nebude prodávající akceptovat odstoupení od kupní smlouvy a zboží bude vráceno na náklady kupujícího zpět.“ Dále uvedl ve svých Všeobecných obchodních podmínkách nepravdivý údaj o lhůtě k vrácení peněžní částky dle § 57 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb. a to: „Prodávající zašle uhrazenou část kupní ceny prokazatelně připsanou na účet prodávajícího složenkou nebo převodem na účet kupujícího, a to nejpozději do 30 kalendářních dnů po fyzickém převzetí zboží.“

2. pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb. a porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků dle ust. § 4 odst. 3 tohoto zákona v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. c), kterého se dopustil tím, že při uzavření kupní smlouvy č. XN79 000216 30 opomenul uvést důležitý údaj, jenž s přihlédnutím ke všem okolnostem lze po podnikateli spravedlivě požadovat, neboť ve svých Všeobecných obchodních podmínkách neuvedl v souladu s ust. § 57 odst. 2 občanského zákoníku adresu sídla osoby, u které lze uplatnit odstoupení od kupní smlouvy uzavřené mimo prostory obvyklé k podnikání dodavatele.

3. pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ust. § 24 odst. 7 písm. i) zákona č. 634/1992 Sb. a porušení právní povinnosti uvedené v ust. § 13 tohoto zákona, kterého se dopustil tím, že při uzavření kupní smlouvy č. XN79 000216 360 řádně neinformoval spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků, neboť ve svých Všeobecných obchodních podmínkách, které jsou součástí této smlouvy, uvedl v rozporu s právní úpravou uplatňování odpovědnosti za vady výrobků a služeb uvedenou v občanském zákoníku nepravdivou informaci, a to „Reklamací lze uplatňovat pouze po předložení originálu záručního listu a originálu faktury, které obdrží kupující při dodání-převzetí zboží.“

Tyto skutečnosti byly prokázány kontrolou provedenou dne 19.8.2009 na nabídkové prodejní akci konané na adrese Otrokovická Beseda, malý sál, I. patro, nám. 3. Května 1302, Otrokovice.

V odůvodnění ústřední ředitelka zrekapitulovala průběh správního řízení a reagovala na námítky žalobce uvedené v jeho odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Mimo jiné konstatovala, že se nemůže ztotožnit s požadavky prodávajícího, jimiž jsou:

- „oznámení kupujícího o odstoupení od smlouvy musí být prodávajícímu písemně doručeno do skončení lhůty pro odstoupení.“ Takový požadavek podle ústřední ředitelky je třeba u smluv uzavíraných mimo provozovnu hodnotit jako contra legem. I když je lhůta uvedena v ust. § 57 odst. 1 občanského zákoníku lhůtou hmotněprávní, což obvykle znamená, že písemné oznámení o odstoupení musí být dodavateli doručeno po skončení lhůty pro odstoupení a nestačí pouhé odeslání oznámení o odstoupení. Podle ústřední ředitelky je odstoupení jednostranným adresovaným úkonem, jehož účinky nastávají až doručením. V případě lhůt k odstoupení od smlouvy podle § 57 však platí výjimka. Jde především o čl. 5

odst. 1 směrnice (směrnice Rady 85/577/EHS), který výslovně stanoví, že postačí, je-li odstoupení od smlouvy odesláno před uplynutím lhůty. V tomto smyslu podle ústřední ředitelky je proto nutné lhůty k odstoupení od smlouvy podle § 57 vykládat. Ústřední ředitelka má za to, že ve svých důsledcích zmíněné ustanovení směrnice prolamuje, v případech, které jsou směrnici upraveny (smlouvy uzavřené mimo prostory obvyklé k podnikání), obvyklé chápání hmotněprávních lhůt.

- „Zboží musí být v původním nepoškozeném obalu.“ Podle ústřední ředitelky rovněž tento požadavek je třeba hodnotit jako požadavek prodávajícího, který je v rozporu s účelem právní úpravy. Splnění takového požadavku ze strany spotřebitele by znamenalo značné omezení práv spotřebitele na vyzkoušení výrobku (zboží). Takové omezení jde nepochybně podle ústřední ředitelky nad rámec spotřebitelových povinností a je ve zjevném v rozporu s ust. § 55 občanského zákoníku, který stanoví zákaz odchylek v neprospěch spotřebitele.

- „Kupující je povinen zboží zaslat doporučeně a pojištěně.“ Podle ústřední ředitelky rovněž tento požadavek jde nad rámec zákonem stanovených požadavků, a proto jej musela odmítnout jako nepřijatelný. Je na spotřebiteli, jaký způsob doručení zboží zvolí a sama použitá formulace podle ředitelky nic nevypovídá o předpokládané smluvní volnosti, která by zde měla mít své místo.

- „V případě nesplnění některé z výše uvedených podmínek nebude prodávající akceptovat odstoupení od kupní smlouvy a zboží bude vráceno na náklady kupujícího zpět.“ U tohoto požadavku považoval odvolací orgán za nutné zdůraznit, že není na prodávajícím, zda bude či nebude akceptovat odstoupení od smlouvy, bylo-li spotřebitelem učiněno podle příslušných ustanovení zákona.

- „Uvedením požadavku na předložení záručního listu při reklamaci ve Všeobecných obchodních podmínkách není porušena povinnost prodávajícího o informování spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků, jak je vyžadováno v ust. § 13 zákona o ochraně spotřebitele a není ani porušením ust. § 616 a násl. občanského zákoníku.“ Takovému názoru nemohl odvolací orgán přisvědčit a to proto, že ukládá-li zákon o ochraně spotřebitele prodávajícímu povinnost spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění v rozporu s kupní smlouvou spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit a o provádění záručních oprav, potom pouhý odkaz na příslušná ustanovení občanského zákoníku, zákona o ochraně spotřebitele a na další právní předpisy bez toho, že by tato práva spotřebitele byla blíže konkretizována, nemohl správní orgán považovat za řádné seznámení (informování) spotřebitele. Účelem uvedeného ustanovení zákona o ochraně spotřebitele je seznámit spotřebitele s jeho právy v takovém rozsahu, aby tato práva mohl uplatnit v míře a způsobem, který zákon stanoví, a to včetně příslušných specifik, která vyplývají z ust. § 616 a násl. občanského zákoníku. Není podle správního orgánu pochyb o tom, že spotřebitel je ve vztahu k prodávajícímu slabším prvkem tohoto smluvního vztahu, a proto mu musí být poskytována zvýšená míra ochrany jeho práv.

Podle ústřední ředitelky správní orgán prokázal porušení povinností, které svou intenzitou naplnily skutkovou podstatu dvou správních deliktů. Správní orgán se podle ústřední ředitelky sice dopustil pochybení, když ve výroku neuvedl, že za výše uvedené správní delikty ukládá pokutu s použitím zásady absorpční, současně však takové pochybení dle názoru ústřední ředitelky nemohlo ovlivnit výši sankce ani pozitivně, ani negativně, když podle této zásady fakticky jednal. Odvolací orgán při přezkoumání souladu napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy, neshledal žádnou vadu v tom, že správní orgán uložil náhradu nákladů řízení účastníku, který řízení vyvolal porušením právní povinnosti, a proto i v této části rozhodnutí potvrdil.

Žalobce v žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, které spatřoval v tom, že předmětné rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Žalobce uvedl, že při uzavírání smluv vždy v praxi aplikuje § 57 občanského zákoníku. Podle žalobce není možné po prodávajícím spravedlivě požadovat, aby bezplatně poskytoval kupující straně ničím neodůvodněnou výhodu v podobě bezplatné výpůjčky zboží, resp. aby realizoval tzv. koupi na zkoušku, a aby sám hradil náklady výroby a prodeje vráceného zboží, které už z důvodu jeho opotřebení nelze znovu na trhu realizovat. Ustanovení § 57 odst. 1 občanského zákoníku nelze chápat a v praxi uplatňovat jako formu sankce prodávajícího v případě odstoupení kupujícího od smlouvy, když navíc absentuje jakýkoli důvod prodávajícího sankcionovat. Proto podle žalobce jeho požadavek obsažený ve Všeobecných obchodních podmínkách na vrácení zboží v původním obalu, nepoškozené, nepoužité a s veškerým příslušenstvím je v souladu se zákonnou úpravou, v daném případě úpravou občanského zákoníku, který je právním předpisem soukromoprávního charakteru ovládaným základní zásadou civilního práva, co není zákonem výslovně zakázáno, je dovoleno.

Pokud podle žalobce je mu vytýkáno, že ve svých Všeobecných obchodních podmínkách uvedl v rozporu se zákonnou úpravou, že kupní cena bude kupujícímu vrácena do 30 kalendářních dnů po fyzickém převzetí zboží, byla tím jen vyjádřena jinými slovy zákonná dikce, že kupní cena bude vrácena do 30 kalendářních dnů od odstoupení od smlouvy, neboť účastník řízení zcela důvodně předpokládal a dosavadní praxe dává jeho předpokladu za pravdu, že zboží bude zasláno spolu s odstupujícím projevem vůle a tedy okamžik odstoupení od smlouvy a okamžik fyzického přijetí zboží tak budou totožné.

Žalobce měl za to, že neporušil zákaz používání nekalých obchodních praktik stanovených v § 4 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb., neboť se vytýkaného použití klamavé obchodní praktiky ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb. nedopustil. Zákon na ochranu spotřebitele podle žalobce považuje za klamavou obchodní praktiku neuvedení identifikačních údajů o prodávajícím a informací požadovaných pro uzavření smlouvy nebo uplatnění práv z ní podle zvláštních právních předpisů. Podle žalobce Všeobecné obchodní podmínky jsou nedílnou součástí uzavírané kupní smlouvy a v této kupní smlouvě jsou uvedeny veškeré identifikační údaje žalobce jako prodávajícího, včetně jeho sídla. Pokud se tedy ve Všeobecných obchodních podmínkách stanoví, že odstoupení od smlouvy musí být doručeno prodávajícímu, je tím zřetelně vyjádřeno, že právo na odstoupení od smlouvy má být doručeno účastníku řízení, který v daném obchodním vztahu vystupuje v pozici prodávajícího a je takto zcela zřetelně označen v záhlaví kupní smlouvy. Žalobce je přesvědčen, že k porušení zákazu užití nekalé obchodní praktiky dle ust. § 4 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb., tak ani k porušení povinnosti stanovené v § 57 odst. 2 občanského zákoníku nedošlo.

Podle žalobce ani uvedením požadavku na předložení záručního listu při reklamaci ve Všeobecných obchodních podmínkách není porušena povinnost prodávajícího o informování spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků, jak je vyžadováno v § 13 zákona č. 634/1992 Sb. a není ani porušením ust. § 616 a násl. občanského zákoníku.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci bez přítomnosti procesních vad s dopadem na zákonnost či správnost vydaného rozhodnutí. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Ve správním spise se pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty a rozhodnutí:

Kupní smlouva č. XN79 000216 30 vč. Všeobecných obchodních podmínek společnosti TOP MORAVIA Q, s.r.o.(dále jen Všeobecné obchodní podmínky), podněty k provedení kontroly ze dne 25.6.2009, ze dne 22.7.2009, kontrolní protokol České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravský a Zlínský ze dne 19.8.2009, oznámení České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravský a Zlínský o provedené kontrole ze dne 20.8.2009, vyjádření ke kontrolnímu protokolu, kontrolní protokol České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravský a Zlínský ze dne 31.8.2009, oznámení České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravský a Zlínský o provedené kontrole ze dne 31.8.2009, rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravský a Zlínský ze dne 18.9.2009 č.j. COI 7641/2009/3000/nám., kterým nebylo vyhověno námitkám, příkaz České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravský a Zlínský ze dne 4.11.2009 č.j.: ČOI 9304/2009/3000/P/H, odpor žalobce ze dne 19.11.2009 proti příkazu, rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravský a Zlínský ze dne 11.12.2009 č.j.: ČOI 10460/2009/3000/R/H, odvolání žalobce ze dne 22.12.2009 a žalobou napadené rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 22.2.2010 č.j.: ČOI 22901/2009/0100/3000/2010/Pe/Št.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

V dané věci žalobou napadeným rozhodnutím bylo ústřední ředitelkou rozhodnuto podle ust. § 90 zákona č. 500/2004 Sb. o odvolání tak, že odvoláním napadené rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského ze dne 11.12.2009, sp.zn. 894/30/09 se potvrzuje.

Podle § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné,

- a) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví,
- b) napadené rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal; v odůvodnění tohoto rozhodnutí vysloví odvolací správní orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán; proti novému rozhodnutí lze podat odvolání, anebo
- c) napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změnit odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti.

Podle § 90 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. podle odstavce 1 písm. a) postupuje odvolací správní orgán též tehdy, jde-li o odvolání proti rozhodnutí o předběžném opatření a nabylo-li již rozhodnutí ve věci právní moci, ledaže by rozhodnutí o tomto odvolání mohlo mít význam pro náhradu škody.

Podle § 90 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. odvolací správní orgán nemůže změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele, ledaže odvolání podal také jiný účastník, jehož

zájmy nejsou shodné, anebo je napadené rozhodnutí v rozporu s právními předpisy nebo jiným veřejným zájmem.

Podle § 90 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. jestliže odvolací správní orgán zjistí, že nastala skutečnost, která odůvodňuje zastavení řízení, bez dalšího zruší napadené rozhodnutí a řízení zastaví, ledaže jiné rozhodnutí o odvolání může mít význam pro náhradu škody nebo pro právní nástupce účastníků.

Podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. neshledá-li odvolací správní orgán důvod pro postup podle odstavců 1 až 4, odvolání zamítne a napadené rozhodnutí potvrdí. Jestliže odvolací správní orgán změní nebo zruší napadené rozhodnutí jen zčásti, ve zbytku je potvrdí.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že ústřední ředitelkou nebylo rozhodnuto o předmětném odvolání žalobce ze dne 22.12.2009, které podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Jihomoravský a Zlínský ze dne 11.12.2009 č.j.: ČOI 107460/2009/3000/R/H, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 24.000,- Kč a náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Vzhledem k tomu, že ústřední ředitelka prvoinstanční rozhodnutí ve svém rozhodnutí potvrdila, postupovala částečně ve smyslu ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., nicméně v jejím rozhodnutí chybí výrok ohledně předmětného žalobcova odvolání. Ani z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak bylo o odvolání rozhodnuto. Tento postup nelze jinak hodnotit než jako nezákonný, když o předmětném odvolání žalobce správní orgán II. stupně nijak nerozhodl, čímž zatížil své rozhodnutí nesrozumitelností.

Ohledně námitek žalobce pak soud konstatuje, že důvodnou shledal pouze námitku, ve které žalobce má za to, že neporušil zákaz používání nekalých obchodních praktik stanovený v ust. § 4 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb., neboť se vytýkaného použití klamavé obchodní praktiky ve smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb. nedopustil. Ostatní žalobcovy námitky má soud za nedůvodné.

V dané věci byla žalobci rozhodnutím ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského uložena pokuta ve výši 24.000,- Kč i pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb. a porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků dle ust. § 4 odst. 3 tohoto zákona v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. c), kterého se dopustil tím, že při uzavření kupní smlouvy č. XN79 000216 30 opomenul uvést důležitý údaj, jenž s přihlédnutím ke všem okolnostem lze po podnikateli spravedlivě požadovat, neboť ve svých Všeobecných obchodních podmínkách neuvedl v souladu s ust. § 57 odst. 2 občanského zákoníku adresu sídla osoby, u které lze uplatnit odstoupení od kupní smlouvy uzavřené mimo prostory obvyklé k podnikání dodavatele. V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí správní orgán uvedl, že nezpochybňuje skutečnost, že identifikace účastníka řízení je uvedena v záhlaví kupní smlouvy, nicméně ustanovení § 57 odst. 2 občanského zákoníku stanoví, že dodavatel musí spotřebitele písemně upozornit na právo odstoupit od smlouvy nejpozději při uzavření smlouvy, písemné upozornění musí obsahovat i označení osoby, u níž lze toto právo uplatnit, včetně bydliště a sídla takové osoby. Účastník řízení toto písemné upozornění podle správního orgánu uvádí v článku II Všeobecných obchodních podmínek. Podle správního orgánu I. stupně však v tomto upozornění informace o sídle prodávajícího není uvedena.

Podle ust. § 4 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb. užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky. Podle ust. § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb. obchodní praktika je klamavá, opomene-li podnikatel uvést důležitý údaj, jenž s přihlédnutím ke všem okolnostem lze po podnikateli spravedlivě požadovat; za opomenutí se považuje též uvedení důležitého údaje nesrozumitelným nebo nejednoznačným

způsobem. Podle ust. § 57 odst. 2 občanského zákoníku dodavatel musí spotřebitele písemně upozornit na právo odstoupit od smlouvy nejpozději při uzavření smlouvy; písemné upozornění musí obsahovat i označení osoby, u níž je třeba toto právo uplatnit, včetně bydliště či sídla takové osoby.

Ze správního spisu soud zjistil a to z kupní smlouvy č. XN79 000216 30, že tato obsahuje podrobné označení prodávajícího (žalobce) tak, jak je zapsán u příslušného krajského soudu, včetně uvedení sídla a identifikačního čísla. Kromě jiného pak smlouva rovněž obsahuje souhlas kupujícího se Všeobecnými obchodními podmínkami.

Ve správním spise se rovněž nacházejí Všeobecné obchodní podmínky společnosti TOP MORAVIA Q, s.r.o., kde ve článku II. nazvaném Odstoupení od kupní smlouvy je řešen požadavek vyplývající z ust. § 57 odst. 2 občanského zákoníku týkající se upozornění na právo odstoupení od smlouvy a kde v prvním odstavci je uvedeno, že „Kupující může do 14 dnů od uzavření kupní smlouvy od této bez uvedení důvodu odstoupit. Pokud dosud nedošlo ke splnění dodávky zboží ze strany prodávajícího, může kupující od smlouvy odstoupit do jednoho měsíce. Oznámení kupujícího o odstoupení od smlouvy musí být prodávajícímu písemně doručeno do skončení lhůty pro odstoupení a prodávajícímu musí být řádně vráceno kompletní zboží v původním stavu, v neporušeném originálním balení, se všemi doklady a dokumentací, které byly spotřebiteli dodány.“ Z uvedeného je pak zřejmé, že oznámení kupujícího ohledně odstoupení od smlouvy musí být písemně doručeno prodávajícímu. Osoba prodávajícího je pak podrobně specifikovaná v předmětné smlouvě a to uvedením jejího názvu (Top Moravia Q, s.r.o.), sídla (Novoměstská 2, 621 00 Brno), identifikačního čísla organizace (262 20 652), daňového identifikačního čísla (CZ 262 20 652), včetně uvedení údaje o tom, že společnost je zapsána u Krajského soudu v Brně, oddíl C, vložka 37518. Vzhledem ke skutečnosti, že kupující podpisem předmětné smlouvy vyjadřuje souhlas se Všeobecnými obchodními podmínkami, které mají být součástí druhé strany předmětné kupní smlouvy a které kupující obdržel, nesouhlasí městský soud s názorem správního orgánu, že žalobce při uzavření kupní smlouvy č. XN79 000216 30 opomenul uvést důležitý údaj a to adresu sídla osoby, u které lze uplatnit odstoupení od kupní smlouvy. Jestliže z předmětného článku Všeobecných obchodních podmínek je zřejmé, u které osoby (prodávajícího) je třeba právo na odstoupení od smlouvy uplatnit a není žádných pochyb o tom, kdo je tou osobou, tím prodávajícím, který je dostatečně specifikován v předmětné kupní smlouvě, pak nemůže být ani pochyb o jeho sídle, které rovněž smlouva obsahuje. Ač tedy v předmětném článku Všeobecných obchodních podmínek není *expressis verbis* uvedeno sídlo prodávajícího, tento údaj je uveden v předmětné kupní smlouvě a soud má za to, že v daném případě se žalobce nedopustil správního deliktu ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb. a porušení zákazu používání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků dle ust. § 4 odst. 3 zákona č. 634/1992 Sb. v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. c) cit. zákona tak, jak uvedly oba správní orgány, když v předložené kupní smlouvě č. XN79 000216 30 je sídlo prodávajícího zřetelně uvedeno.

Pokud pak jde o naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb. a porušení zákazu užití nekalých praktik při nabízení nebo prodeji výrobků uvedeného v ust. § 4 odst. 3 tohoto zákona v návaznosti na ust. § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, kterého se, jak uvedly oba správní orgány, žalobce dopustil tím, že „...ve svých Všeobecných obchodních podmínkách, které spotřebitel obdržel při uzavření kupní smlouvy č. XN79 000216 30, uvedl pro spotřebitele nepravdivý údaj o podmínkách odstoupení od kupní smlouvy dle § 57 odst. 1 občanského zákoníku, a to „Prodávajícímu musí být vráceno kompletní zboží v původním stavu, v neporušeném originálním balení se všemi doklady, dokumentací, které byly spotřebiteli dodány... Zboží musí být v původním nepoškozeném obalu. Zboží nesmí být použité. Zboží musí být nepoškozené. Zboží musí být

kompletní včetně příslušenství záručního listu a návodu k použití... Kupující je povinen zboží zaslat doporučeně a pojištěně... V případě nesplnění některé z výše uvedených podmínek nebude prodávající akceptovat odstoupení od kupní smlouvy a zboží bude vráceno na náklady kupujícího zpět.“ Dále uvedl ve svých Všeobecných obchodních podmínkách nepravdivý údaj o lhůtě k vrácení peněžní částky dle § 57 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb. a to: „Prodávající zašle uhrazenou část kupní ceny prokazatelně připsanou na účet prodávajícího složenkou nebo převodem na účet kupujícího, a to nejpozději do 30 kalendářních dnů po fyzickém převzetí zboží.“, zde městský soud souhlasí se správními orgány, že dle ust. § 55 odst. 1 občanského zákoníku, se pak smluvní ujednání spotřebitelských smluv nemohou odchýlit od zákona v neprospěch spotřebitele. Spotřebitel se zejména nemůže vzdát práv, které mu zákon poskytuje, nebo jinak zhoršit své smluvní postavení. Institut tzv. spotřebitelských smluv byl do občanského zákoníku zařazen s účinností od 1.1.2001 novelou provedenou zákonem č. 367/2000 Sb. zejména jako reakce na požadavky vyplývající ze směrnic Evropských společenství. Motivem zavedení tohoto institutu byla snaha posílit právní postavení spotřebitele, přičemž se vychází ze zásady, že spotřebitel má vůči dodavateli slabší postavení. Nejedná se přitom o zvláštní smluvní typ na úrovni např. kupní smlouvy, nýbrž jde o zvláštní pododvětví občanského práva s omezením smluvní autonomie stran v zájmu ochrany slabší smluvní strany, tj. spotřebitele. I dle názoru soudu jsou podmínky a povinnosti, které žalobce ukládá spotřebiteli v souvislosti s odstoupením od smlouvy, jednoznačně v neprospěch spotřebitele, přičemž tuto skutečnost nelze vyvrátit poukazem na zásadu civilního práva „co není zákonem výslovně zakázáno, je dovoleno“. Pokud pak jde o skutečnost, že byl spotřebitel nesprávně informován žalobcem ohledně vrácení kupní ceny zboží, i zde soud souhlasí se správním orgánem I. stupně v tom, že občanský zákoník v § 57 odst. 1 (Byla-li spotřebitelská smlouva uzavřena mimo prostory obvyklé k podnikání dodavatele nebo nemá-li dodavatel žádné stálé místo k podnikání, může spotřebitel od smlouvy písemně odstoupit bez uvedení důvodů a bez jakékoliv sankce do 14 dnů od jejího uzavření; nedošlo-li dosud ke splnění dodávky zboží či služeb dodavatelem, může od smlouvy odstoupit bez uvedení důvodů a bez jakékoliv sankce do 1 měsíce. To neplatí ohledně smluv o opravě nebo údržbě provedené v místě určeném spotřebitelem na jeho žádost, pokud dodavatel neprovedl jinou než vyžádanou opravu nebo údržbu nebo nedodal jiné zboží než nutné k provedení opravy nebo údržby. Dodavatel je zároveň povinen vrátit spotřebiteli zaplacené finanční částky do 30 dnů od odstoupení od smlouvy.) jednoznačně uvádí, že zaplacené finanční částky je dodavatel povinen spotřebiteli vrátit do 30 dnů od odstoupení od smlouvy a tedy, že nelze ztotožňovat okamžik odstoupení od smlouvy s okamžikem fyzického přijetí zboží.

Ani další námitku žalobce, že se nedopustil porušení ust. § 13 zákona č. 634/1992 Sb., když ve svých Všeobecných obchodních podmínkách uvedl informaci, že „Reklamací lze uplatňovat pouze po předložení originálu záručního listu a originálu faktury, které obdrží kupující při dodání-převzetí zboží.“, přičemž toto ustanovení bylo do Všeobecných obchodních podmínek žalobcem implementováno na základě jeho vlastních dlouhodobých zkušeností, podle kterých kupující zasílali zboží k reklamaci bez jakéhokoliv dokladu způsobu jeho nabytí, neshledal soud důvodnou.

I zde je třeba konstatovat, že zákon o ochraně spotřebitele v ust. § 13 /Prodávající je povinen spotřebitele řádně informovat o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb, včetně podmínek uplatnění rozporu s kupní smlouvou (dále jen „reklamace“) spolu s údaji o tom, kde lze reklamaci uplatnit a o provádění záručních oprav./ ukládá prodávajícímu mj. i povinnost řádně informovat spotřebitele o rozsahu, podmínkách a způsobu uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb včetně údajů o tom, kde lze reklamaci uplatnit a o provádění záručních oprav, přičemž se zavádí legislativní zkratka „reklamace“, kterou se podle zákona o ochraně spotřebitele rozumí

uplatnění odpovědnosti za vady výrobků a služeb. Režim vlastní odpovědnosti je pak upraven v občanském zákoníku. Pokud jde o informační povinnost poskytovatele služeb, pak informací o podmínkách, rozsahu a způsobu uplatnění reklamace jsou veškeré údaje vyplývající z právních předpisů. Řádnou naopak není taková informace, která spotřebitele znevýhodňuje oproti zákonné úpravě obecně provedené v zákoně o ochraně spotřebitele a v občanském zákoníku (spotřebitelské smlouvy, odpovědnost za vady zboží, apod.).

Městský soud opět souhlasí s prvoinstančním orgánem v tom, že žalobce informoval spotřebitele v rozporu s uvedenou právní úpravou, když uvedl, že reklamaci lze uplatňovat pouze po předložení originálu záručního listu a originálu faktury. Tím i dle názoru soudu nedůvodně spotřebitele omezil v uplatnění jeho práva z odpovědnosti za vady výrobků. Prvostupňové rozhodnutí ve vztahu k porušení § 13 zákona č. 634/1992 Sb. obsahuje srozumitelně a dostatečným způsobem formulované odůvodnění, z něhož je zřejmé, jakými úvahami byl správní orgán veden, když učinil závěr o porušení tohoto ustanovení ze strany žalobce.

Žalobce v žalobě měl pak za to, že požadavek na předložení záručního listu při uplatnění reklamace není porušením zákona a to jak zákona o ochraně spotřebitele, tak ani občanského zákoníku. Podle žalobce je také pravda, že občanský zákoník takový způsob uplatnění reklamace výslovně nezakazuje. Žalobce má tedy za to, že co není zákonem výslovně zakázáno, je dovoleno. Na tato tvrzení soud znovu opakuje, že dle ust. § 55 odst. 1 občanského zákoníku, se smluvní ujednání spotřebitelských smluv nemohou odchýlit od zákona v neprospěch spotřebitele. Spotřebitel se tedy zejména nemůže vzdát práv, které mu zákon poskytuje, nebo jinak zhoršit své smluvní postavení. Povinnosti, které žalobce ukládá spotřebiteli, jsou jednoznačně v neprospěch spotřebitele, přičemž tuto skutečnost nelze vyvrátit poukazem na zásadu civilního práva „co není zákonem výslovně zakázáno, je dovoleno“. Informace uvedená v žalobcových Všeobecných obchodních podmínkách - „Reklamaci lze uplatňovat pouze po předložení originálu záručního listu a originálu faktury, které obdrží kupující při dodání-převzetí zboží.“ - zužuje právo zákazníka (kupujícího) v jeho neprospěch.

Vzhledem ke shora uvedenému rozhodl soud tak, že žalobou napadené rozhodnutí zrušil a to jednak pro vady řízení dle § 76 odst 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a jednak pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. Podle § 78 odst. 4 s.ř.s. pak věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, když ani žalobce a ani žalovaný ve stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady zastoupení žalobce advokátem ve výši 5.808,- Kč, což tvoří 2 úkony právní služby po 2.100,- dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. a 2 režijní paušály po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., vč. částky odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.) ve výši 1.008,- Kč. Náklady řízení tedy činí celkem 7.808,- Kč, jak je ve výroku rozsudku uvedeno.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. května 2015

JUDr. Slavomír Novák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Horáčková